

ster udtalte, at den 1. Januar 1920 var der 93 Betjente, men ikke 100, som jeg havde sagt, og den 26. Oktober 1922 var der 123, altsaa ikke 136, som jeg har sagt. Jeg var naturligvis ked af, at den højtærede Minister stod her og sagde: der kan De se, hvorledes det ærede Medlem farer med Usandhed, og derfor henvendte jeg mig straks paa rette Sted og sagde til vedkommende: Vil De give mig en Udskrift af samtlige ansatte Betjente paa Anstalten med Navn og Adresse og det hele, og jeg staar nu her med en Fortegnelse, der omfatter 135 Navne. Jeg har opgivet 136, der mangler altsaa en Mand, idet der er afskediget en, nemlig Nr. 42, A. C. Andersen; men der er altsaa 135 Mand og ikke, som den højtærede Minister siger, 123. Ja, den højtærede Minister vil rimeligvis møde med en anden Liste, men det maa da være en forfalsket.

Formanden: Det bør det ærede Medlem ikke forudsætte.

Hans Nielsen: Ja, men denne Liste her, den er rigtig, og det er jo heller ikke dermed sagt, at det er Ministeren, der har forfalsket Listen. Det kunde aldrig falde mig ind at sigte den højtærede Minister i saa Henseende. Jeg har den Tro, at den højtærede Minister har den redeligste Villie, men jeg er rigtignok ikke saa helt sikker paa, at de, der forsyner den højtærede Minister med Oplysninger, er saa interesserede i, at de Tal bliver i Overensstemmelse med dem, som jeg fremfører her. I alle Tilfælde lever alle disse Personer, som staar her, og de arbejder paa Horsens Straffeanstalt; det er en given Ting; de faar Løn paa Horsens Straffeanstalt, det kommer den højtærede Minister aldrig nogen Sinde udenom. Det gælder alle disse 135 Betjente. Og ganske paa samme Maade er det med alle de andre Tal, det tør jeg forsikre den højtærede Minister om.

Hvis den højtærede Minister havde fulgt sin egen Indskydelse, da jeg forhandlede med ham angaaende den Sag i god Tid, og havde modtaget den Deputation fra Horsens Straffeanstalt, saa vilde han sikkert have faaet alle disse Oplysninger, men der maa jo have været noget, som har indvirket paa den højtærede Minister, saa han ikke kunde modtage denne Deputation, det er et Forhold, jeg skal dvæle lidt ved om et Øjeblik.

Saa sagde den højtærede Minister senere i sin Tale: men vi har ikke antaget en eneste Mand, efter at vi den 11. Sep-

tember i Aar er gaaet over til 9 Timers Arbejdstid, ikke en eneste Mand, siger Ministeren. Ja, hvor kan Ministeren nu sige dette, naar det er fuldstændig urigtigt. Der er antaget een ny Mand siden den Tid, det er ganske givet. Den højtærede Minister kan faa Mandens Navn og Adresse i Horsens, han kunde sikkert ogsaa faa en Lønningsseddel, der viser, at han har faaet udbetalt sin Løn paa Tugthuset; den højtærede Minister kan være ganske overbevist om, at det er fuldstændig rigtigt, hvad jeg siger.

Den højtærede Minister udtalte sig dernæst om Fængselsbetjentene paa en Maade, som jeg vil protestere imod. Den højtærede Minister udtalte med Hensyn til Overarbejdet — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere det: „Nej, lad os bare arbejde noget mere, naar blot vi faar Penge for det. De tilsidesatte derfor det gældende Princip om 8 Timers Arbejdsdagen, de sagde: Pyt med det, lad os blot arbejde noget længere og saa faa Betaling derfor. Derfor synes jeg ogsaa, at de ærede Betjenteovre i Horsens, hvis Princip jeg altsaa i øvrigt kan billige, har svigtet mig noget paa dette Punkt. Forholdet er nok det, at Hensynet til Kammeraterne benyttes, naar det passer dem, men at det ikke passer de Herrer i Horsens med Hensyn til deres egen Portemonnæ. Dette er vigtigere end Hensynet til Kammeraterne og til det hellige 8 Timers Princip.“ Jeg vil sige til den højtærede Minister, at Fængselsbetjentene i Horsens fortjener ikke den Omtale af den højtærede Minister, for det er en nedsettende Omtale, at Betjentene i Horsens tager kun Hensyn til deres Portemonnæ, Tjenesten og Principperne om 8 Timers Arbejdsdagen, og Kammeraterne er noget ganske underordnet for dem. Det er ikke nogen rigtig Karakteristik af Betjentene i Horsens Straffeanstalt. Betjentene i Horsens Straffeanstalt udfører et meget vanskeligt og besværligt Arbejde, de har mange uhyre vanskelige Personer at behandle hver eneste Dag. Hvis Betjentene i Horsens ikke har Optrædelsesevner, er deres Arbejde forfæjlet. Jeg tror, at de allerfleste af Betjentene der fuldt ud er deres Opgave voksen og hver eneste Dag gør deres bedste, ikke blot for at passe paa Forbryderne, men ogsaa for at indvirke paa dem og gøre dem bedre. De udfører i Virkeligheden, derom kan den højtærede Minister være ganske overbevist, et Arbejde, som burde vurderes paa en ganske anden Maade, end